Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Blicher, Steen Steensen.; samlede af S. S. Blicher.
Titel | Title:	Bautastene
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Odense : S. Hempel, 1823
Fysiske størrelse | Physical extent:	108 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53,- 112.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 4°

1 1 53 0 4 00155 1

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

samlede af S. S. Blicher.

Odense 1823.—

Trykt og forlagt af S. Hempel.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

TIL DANMARKS UNGDOM.

.....

Unge Danske! træd ærbødig ind
Mellem dine gjæve Fædres Høje!
Medens Taaren rinder dig paa Kind
Tindre Glædesstraalen i dit Öje!

Unge Danske! bøi dit Aasyn ned!
Knæl med Andagt mellem disse Grave!
Gjennem Tid og gjennem Evighed
Grønnes her de store Dødes Have.

Tidens Storm nedstyrter Heltens Hal,
Bort i Støv hensmuldrer Kjæmpens Bene;
Tidens Vælde ei udslette skal
Sandheds Rune paa hans Bautastene.

Bautastene mange stande her,
Kjerlig Skjaldehaand har Runen ristet,
Har de store Dødes lyse Færd
Ud fra Død og Glemsels Mørke vristet.

.....

Heltefærd i Kampens hede Stund
Haver Sang med Laurbærkrandse vundet;
Dyd og Dannished — i Skjaldens Mund
Haver og sit Eftermæle fundet.

Hvo som god og gjæv i Freden stod,
Hvo som kjæk og glad i Striden segned:
Hvo som offred Tid og Kraft og Blod,
Staaer med evig Skrivt paa Stenen tegned.

Danske Dreng! see dine Fædres Daad!
Lad dit Hjerte svulmende sig hæve!
Lær af dem at trodse Dødens Braad!
Lær af dem for Fødeland at leve!

Elsk din Gud, og dine Fædres Land,
Ret og Dyd og gode danske Sæder!
Mellem Venner, Fiender staae som Mand!
Ene skjælv for Lastens Slavekjæder!

Trøstig under vilde Stormes Larm,
Fast og rolig under Skjebnens Torden,
Tye til Himlen og din egen Arm,
Og til ingen anden her paa Jorden!

Kun naar Guld og Vellyst hilde dig,
Da kun ere dine Fiender stærke;
Kæmp mod Lastens Hære mandelig!
Dyd og Gudsfrygt er dit Danneværke.

Denne Troe lad være dig et Skjold,
Som ei Tvivl og Frygt formaaer at bryde!
Tab den ei, om under Fiendevold
Suk og Klager trindt omkring dig lyde.

Tab den ei, om tusind falde skal
Paa din høire — paa din venstre Side!
Een kun raader dog for Sejr og Fald,
Stærkest ofte maae i Græsset bide.

Tab ei Troe paa Himlen og dig selv!
Om end værre Fiender dig omstrømme,
Om end Lasters giftigfule Elv
Danskes gamle Mark vil oversvømme.

Dyden skal dog evigt ei forgaae,
Løgnen skal ei evigt Sandhed kue;
Danmarks Søn! vær du iblant de faa,
Som bevare Dyds og Sandheds Lue.

Synke Tusinder, saa staae dog Du!
Om end tykkes Dig, du staaer allene;
Der er fleer, om du ei seer dem nu,
Som sig skal til Kamp med dig forene.

Her er Kampen vis, men Seiren ei;
Altid modnes Høsten ei herneden:
Kæmp, og troe, og haab! saa gaaer din Vei
Gjennem Døden til Udødligheden!

S. S. BLICHER.

KONG HROAR.

.....

Nu hviler Kongen her
Bag Bautastene;
Bag mosbevoxne Træer
Med unge Grene;
Nu sørger Danmark! Solen os forlader!
Nu tier fiendtlig Spot.
Her hviler han, vor Drot,
Vor elskte Fader!

Han sad, som Baldur i
Sit Kongesæde.
Hver Sjæl sig følte fri
Og stemt til Glæde.
Fortvivlet slaaer nu Bølgen vore Strande.
I tvivled om hans Mod?
Nu farver Helteblod
Den høie Pande.

.....

Forgjæves Kæmpen skal
I Hornet støde.
Nu staaer vor Kongehal
Forladt og øde.
Han sidder ei, som Mimer ved sin Kilde
Paa Bænk med sine Mænd,
Og gjæster dem igjen
I Kvælden silde.

Hans Læber tale meer
Ei Viisdoms Lære;
I Hytten Hyrden seer
Ham ei, til Ære.
Han smiler ei, naar Skovens Piger lege!
Kan ei om Natten gaae,
For Armod i sin Vraae
At vederkvæge!

I travle Værksted nu
Vil Hamren standse.
Nu blinker kun til Gru
Den skarpe Landse.
Hæv, Storm, din Røst; bland Lynild i din Torden!
Høit, Hav, din Bølge kast!
Det bedste Hjerte brast.
Som slog i Norden.

Men evig skal vor Stad
Hans Minde være.
Saalænge Egens Blad
Gjør Helten Ære,
Skal ingen Old Kong Hroars Navn fordølge,
Saalænge Kilden snoer
Sig over Issefjord
Med klaren Bølge.

ØHLENSLÆGER.

NIELS EBBESEN.

.....

Hvi seer du, danske Mand,
Saa undrende mod Sveitserland?
Hvad er der, som din Sjæl saa mægtigt rører?
Er Vilhelm Tells Bedrivt
I Uris fjerne Klipperivt
Saa sælsom da for dine danske Örer?
Hvad! har da Heltedyden
Allene Hjem i fjerne Syden?
Er Frihedssind saa fremmed her i Nord?
Skalt du af Landet vandre,
Saa fattig ledende hos andre
Om Egen, som her hjemme herligt groer?

Hvad er det for en Røst,
Som tryller nordisk Ynglings Bryst?
Om fremmed Daad en fremmed Bardes Stemme.
Hør egen Skjaldesang
Om dine Fædres Kæmpegang!
Hør Dannemark! du har en Tell her hjemme.
Lad Sydens Barder sjunge!
Blant himmelhøie Alper runge
Et fremmed Kvad om fremmed Kæmpes Id!
I Daunens grønne Vange
Du høre dine Skjaldes Sange
Om dine egne Fædres Heltetid!

Grev Geert gaaer ind ad Danneværke,
Han har ti tusind Sværd.
Hvor ere vore Kæmper stærke —
Uovervundne danske Hær?
Vil ingen drage Sværd fra Belte,
Og Ödelæggelsen tilbagevælte?

Naar Haab og Mod og Tillid svigter
Et Folk i Farens Tid;
Naar det mismodigt tvivlsomt figter,
Og gruer for ulige Strid;
Bekymret tæller Fiendens Sværde:
Da er i Sandhed megen Nød paafærde.

Som Biers unge Hær foruden Dronning
Forsagte skilles ad:
Saa spredes og — berøvede sin Konning —
Det bange Folk fra Birtingsbad.
Ei Blod, men Kvindegraad er runden,
Og Dansken uden Sværdslag overvunden.

Grev Geert hen over Folket bruser,
Der fly'de, da det gjaldt;
Den stolte Sejerherre knuser
Det Land, som uden Modstand faldt.
Han skrider som en Tordenbyge;
Bag Ödelæggeren Ruiner ryge.

Da krymper sig i lønlig Harme
Det haardt betrængte Land;
Vil Himmelen sig ei forbarme,
Saa er det nu forbi med gamle Dan.
I Anger og unyttig Klage
Henslæbe sig de hadelige Dage.

Som Skovens rædde Flok, naar Örnen
Fra Skyen styrter ned;
Som Dalens svage Slægt, naar Bjørnen
Fra Hien springer ud til Mord bereed:
De glemme Raad og Daad i Nøden —
I stum Bedøvelse annamme Døden.

Niels Ebbesen staaer op fra Bænken,
Han binder Sværd om Lænd;
At sønderbryde Trællelænken
Min Helt vil lære de forsagte Mænd.
Den stolte Fiende Baunen tænder,
Og puster til den Ild, som vældigt brænder.

Som naar vort Nordhavs stærke Bølger
Ved Frostens stille Magt
De hvide Rygge under Isen dølger,
I haarde Vinterlænke lagt:
Saa laae de stærke danske Kæmper;
Forfærdelse den gamle Lue dæmper.

Som naar en Storm fra Solens Leie
Opbryder Frostens Dør,
Frie er' igjen de skumbeklædte Veie,
Og Bølgen ruller vældigt nu som før:
Saa vækker Heltens Røst af Dvale
Hver ædel Sjæl i gamle Danmarks Dale.

Niels Ebbesen i Marken træder
Med røden Dannebrog:
De tydske Kvinder hjemme græder;
De danske Kæmper Fienden slog.
De Holster flygted eller døde;
De Danske seired i det vrede Møde.

Bedst luttres Somrens kvalme Hede
I Storm og Tordenvær;
Den røde Ild maae Rusten æde
Af det ubrugte gamle Sværd:
I Nød skal Folkeslægten lære
At værne om sin Frihed og sin Ære.

Saa luttredes igjennem Trængsel
Det gamle danske Blod,
Og af det søndersprængte Fængsel
Nyfødt en bedre Slægt opstod.
Fra Nederlag og Slavekjæder
Gik Danmark ud til Sejr og evig Hæder.

Stor var den Bjergets Mand,
Hiin Ædling udi Sveitserland.
Som opret gik forbi Tyrannens Hue;
Han som allene stod
Blant Landserne med freidigt Mod,
Hans Sjæl har brændt af Friheds Himmellue.

Men mindre var han ikke,
Som Seiervinderen maae tigge
Forgjæves om et trofast Vennetag,
Som tør Tyrannen lære
At skjælve midt i sine Hære,
Selv smilende ad tusind Sværdes Brag.

Kjækt var det Kæmpebryst,
Som ilte først til blodig Dyst
I Sveitserfriheds unge Morgenrøde;
Dog stod en trofast Hær
Bag Heltens Ryg med skarpe Sværd
For Fædreland at seire eller bløde.
Men han som uforfærdet
Paa Nørreriis opløfted Sværdet
Blant undertvunget Folk en fredløs Mand:
Allene stod min Kæmpe
At falde, eller og at dæmpe
Den Ild, som hærgede vort Fødeland.

Stærk var den unge Arm,
Der først mod Geslers stolte Barm
Udsendte Pilen fra den sikkre Bue;
Dog gammel, krum og graae
Han Sønnesønners Seire saae,
Og varmed sig ved Friheds klare Lue.
Men han som atter reiste
Det sunkne danske Mod og keiste
En Anden til den Stol, han selver vandt;
I Friheds Morgenrøde,
Da Kæmpens Hænder Slavelænken brøde,
Hans ædle Blod paa Seiermarken randt.

Velsignet er den Dag,
Da Dansken efter vundet Slag
Treen paa sin frie skjøndt blodbestænkte Slette;
Femhundred Friheds-Aar
Endnu det gamle Danmark staaer:
Det voldte Nørrerises ædle Jette.

Thi skalt du, Danske, hædre
Det Manddomsværk af dine Fædre,
Der vore Fiender blev til Jorden kryst;
Lad ingen Fremmed vinde
Den Mark, hvor Blodet maatte rinde
For os og vore Børn af Heltebryst!

S. S. BLICHER.

DANIEL RANTZAU.

.....

Hvi sjunge evigt om Spartaner,
Som gjorde Fienden Passet trangt?
Behøve vore vakkre Daner
I Tiden da at gaae saa langt?
Har Heltekraft ei sat sit Stempel
Paa egen Daad, i egen Tid?
Behøver Modet et Exempel
Fra Grækenland i Leonid?

Jeg sjunger om en Helt i Norden,
Og Daniel Rantzau er hans Navn,
Saa stor, som nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødestavn.
Alt trued Magten lumsk i Hulen,
Og vilde mættes af dit Blod;
Men, Daniel i Løverkulen!
Dig frelste Himlen og dit Mod.

Leonidas stod uforfærdet
Bag Bjerget med sin Flok og stred,
Og styrted Perserne med Sværdet,
Indtil han selv i Græsset beed.
Men Daniel stod paa en Hede;
Han intet Ly bag Klippen fandt,
Og slog, til Svensker Græsset bede,
Og slog indtil han overvandt.

O kunde Harpens svage Toner
Din Roes udbuldre med en Klang
Af hine tredive Kanoner,
Som vældig Du fra Svensken tvang;
O dirred Strængen med en Brusen,
Lig Skriget af den rædde Hær,
Der veeg, skjøndt fem og tyve tusend,
For fire tusend danske Sværd.

Jeg sjunger om en Helt i Norden,
Og Daniel Rantzau er hans Navn,
Saa stor som nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødestavn.
Leonidas stod uforfærdet,
Han Heltedød bag Klippen fandt; —
Men Daniel Rantzau stod bag Sværdet,
Og brugte Sværdet til han vandt!

A. Öhlenshlæger.

TYGGE BRAHE.

.....

Jorden sover,
Natten dækker over
Med sin Vinge graae;
Himlen funkler,
Ingen Sky fordunkler
Stjerneglandsen paa det mørke Blaae.

Sov i Taagen
Tause Jord! min Sjæl er vaagen,
Hører Aanders Kald.
Stiig fra Dalen
Op mod Himmelsalen
Med din Sang, du de Henfarnes Skjald!

Løft dit Öie!
Seer du i det Høie
Hist en Skygge gaae?
I det Fjerne
Let fra Stjerne og til Stjerne
Farer den hen i det dybe Blaae.

Denne Skygge —
Det er Danmarks Tygge
Stjerneborgens Drot;
Dybt begravet
Under Gruus i Havet
Ligger Tygge Brahes Himmelslot.

Her ilive
Ei ved Jorden kunde blive
Hvad fra Himlen kom;
Hisset oppe
Over alle Skyers Toppe
Foer dit Öie med din Længsel om.

Naar til Hvile
Solen monne ile,
Og paa trætte Jord
Aftenrøden
Lulled ind til Slummerdøden
Alt hvad under Himlen boer:

Da var Morgen
Paa Uranieborgen;
Aftenstjernen var din Sol;
Gjennem Taagen
Svævede du vaagen,
Foer i Skyen mellem Pol og Pol.

Foer, og stirred
Paa den Solehær, som dirred
Vidt i Rummet ud;
Saae, og svimled
Ved det Viisdoms Dyb, som vrimled
Fuldt af Liv paa Almagts Bud.

Nat forsvunden,
Morgensol oprunden
Paa det klare Blaae,
Himlens Gaader
Løser du, og raader
Nattens Runer, du i Skyen saae.

Høit for Jorden
Du forkynder Himlens Orden —
Skabermagtens Bud;
Verdens Vise
Lytte til din Røst, og prise
Alle Verdners evighøie Gud.

Dog beskrænker
Sjælens Slør den kjække Tænker;
Mat kun er det Lys, Du skimter her.
Evigheden
Spreder først den Taageskye herneden
Med sit lyse Morgenskjær.

Nu forsvunden
Er din Nat, og nu oprunden
Dig et evigt Morgenblaae;
Klart du skuer
Gjennem alle hine Buer
Hvad som i et Speil kun her du saae.

Du som ikke
Nedad vendte dine Blikke,
Men fra Jorden op mod Himlen saae;
Intet Minde
Kan jeg her paa Jorden finde
For din Aand, som boer i Himlen blaae.

Lille Stjerne,
Som fra dunkle Fjerne
Glimter i det store Ætherhav,
Du skal bære
Brahes Navn, og være
Brahes Minde over Død og Grav!

CORT ADLER.

Cort Adler var sig en Helt saa stærk,
Hans Ry foer saa vide om Lande,
Han øvet saamangent et Manddomsværk,
Alt ved de fremmede Strande.

I Myklegaard hørtes hans Navn med Skræk,
De Tyrker kun lidet ham hued;
Han slog saamange med Sværdet kjæk,
Fem Tusind med Lænker han kued.

Ved Tenedos toned hans Sejerssang,
Mens eenlige Snekke han bøded;
Da kom Hr. Ibrahim, stærk og lang,
Af Harme den Muselman gløded.

Med tusinde Mand han mod Helten foer,
Ham tyktes Sejren alt vunden
Paa søndrede Snekke de sprang ombord,
Og raabte paa Christenhunden.

Paa Dækked der øves saa haard en Færd,
Saamangen Christenhelt bløder;
Cort Adler slynger sit gode Sværd,
Han flux den Muselman møder.

Hr. Ibrahim efter hans Hoved slog;
Men det vilde Helten ei slippe:
Med høire Arm han det Hug modtog;
Men nu vilde Styrken ham glippe.

Med venstre Haand tog han Sværdet fat
Og nu foer han ikke med Lempe:
Paa Dækket der falder et Hoved saa brat,
Det tabte den tyrkiske Kæmpe.

Nu faldt hver Muselmans Sværd og Mod
Som Dyr de lode sig binde;
Fra Tenedos seiled den Kæmpe god
Med Sejr, for flyvende Vinde.

Cort Adler frem for sin Konge stod,
Ei Heltens Hæder var ringe:
Et Banner han lagde for Kongens Fod,
Og Ibrahims vældige Klinge.

Nu ligger Helten i sorten Muld,
Han kløver ei flere Pander;
Men Dannemark gjemmer end, tro som Guld,
Hans Navn, hans Sværd og hans Banner.

B. S. INGEMANN.

GRIFFENFELD.

Som et Frøe af ædel Art,
Man udi et Vildnis kaster,
Opad med ustandset Fart
Over Tjørn og Tidsel haster,
Spreder sine stærke Grene
Vidt omkring, og staaer allene.

Som en Gnist af Asken frem
Glimter, blusser op i Lue,
Føler Himlen er dens Hjem,
Stræber derfor mod dens Bue;
Over Røg og Damp sig hæver —
Selv et Lys mod Lyset svæver.

Saa af Mørket du opsteeg
Baaret frem ved egne Kræfter;
Hoben trindt tilside veeg,
Undred sig og stirred efter.
Ak! men over golde Kyster
Du din ædle Frugt nedryster.

Feighed hader Mod og Kraft,
Lys er Gift for mørke Sjæle:
Ædle Træe med Marv og Saft!
Ukrudsynglen vil dig kvæle;
Dine Frugter vil de have
Medens de dig undergrave.

Deilig Vang i Bølgen blaae!
Gamle Danmark, skjønne Have!
Du som dyrt undgjælde maae,
At dit Led var tit af Lave —
Hvo det løfter i sin Hængsel
Lønnes grumt med Baand og Fængsel!

Arme Konge! ak vil Du
Havens Vogter udelukke?
Og i blind forvildet Hu
Egen højre Haand afhugge?
Da den ædle Grif du stækked,
Du din egen Vinge knækked.

Dybt i Norden staaer et Fjeld
Skummelt nøgent midt i Havet,
Der, o store Griffenfeld!
Blevst du levende begravet.
Viisdom selv blev dømt tildøde;
Derfor maatte Danmark bløde.

Mangt et Aar skal svinde hen,
Skiftes ofte Danmarks Krone,
Førend Griffenfeld igjen
Staaer ved Dannerkongens Trone:
Konger har et Sekel flere;
Griffenfelder ingen mere.

BERNSTORF.

.....

For Din Griffenfeld saa god
Maae Du, Danmark! sørge længe,
Før et Skud af fremmed Rod
Plantet bliver i dit Vænge.
Bedre nyttet, bedre fredet
Voxer Træet denne Gang —
Bernstorf hældig hænger Ledet
For de Danskes skjønne Vang.

Ofte Kampens røde Flod
Vilde Vangen oversvømme;
Vogteren ved Ledet stod,
Standsede de stærke Strømme.
Krigen brændte trindt paa Jorden;
Kun paa Danevangen ei;
Fredens Engel fra mit Norden
Altid viste Luen Vei.

Mødte med urokket Fod
Luen, som foruden brændte;
Dæmpede det blinde Mod,
Som forinden sig antændte.
Kampens Skyer Jorden dække,
Tordnen ruller, Lynet slaaer;
Intet Lyn kan Vangen række,
Hvor den vise Bernstorf staaer.

Prægtig er den Laurbærkrands,
Som paa Ærens Marker vindes;
Men i vilde Vaabendans
Under Suk og Hyl den bindes.
Dødens Sved maae Lauren nære,
Kun paa blodig Bund den groer,
Dyr er Kæmpegudens Ære,
Anger i hans Tempel boer.

Men naar Sandheds ædle Tolk
Prises frit af Ven og Fiende,
Men naar baade Drot og Folk
For sin Yndling Krandsen binde:
Denne Krands skal Verden kjende
Vindes kun paa Fredens Vei;
Denne Krands før Tidens Ende
Falmer — plettes — ældes ei.

Den er din, Du Daunens Mand!
Den skal grønnes paa din Kiste —
Sørg ei længer, Fødeland!
For du Griffenfeld maae miste!
Dæmp dit Suk! aftør din Taare!
Tag for Sorgen denne Trøst!
Vid den store Bernstorfs Baare
Du tilgive Fædres Brøst!

.....

BLICHER.

HVIDTFELDT.

.....

Danske, seer du hist hvad luer
Herligt over Kjøgebugt?
Det er Dannebrog, du skuer,
Flammende i Himmelflugt.
Korsets himmelfaldne Banner
Kun mod Stjernerne kan flye.
Høi i Flammen Hvidtfeldt stander,
Svinger Banneret mod Skye.

Dannebroges Lyn end rammer:
Stolt er Snekken af sit Navn,
Af sin egen Ild den flammer,
Bærer Kæmper i sin Favn.
Stryges Flag og kappes Anker,
Heltens Liv end frelses kan;
Men paa himmelsprængte Planker
Frelser han sit Fædreland.

Blus kun høit, og flyv, o Snekke,
Flammeringen spred mod Skye!
Ei den blege Død kan skrække
Sjæle, som mod Himlen flye.
Saa skal Danskens Flugt kun være,
Stolt og himmelhøi og stor,
Saa skal Dannebroges Ære
Naae til Stjernerne i Nord.

Hvidtfeldt, Romeraand i Norden,
Danske Curtius, far hen!
Romeren sank stolt i Jorden,
Flyv mod Himlen du, og brænd!
Sving paa Seirens røde Vinger,
Som en Cherub, dig fra Jord!
Hvor du Flammebanret svinger,
Følge Kæmper dig fra Nord.

Danske, seer du hist hvad brænder
Evig over Kjøgebugt?
Flammeskrivtens Navn du kjender,
Mindes Heltens Himmelflugt.
Lys den høie Aand hist stander,
Svinger Dannebrog fra Skye:
Korsets himmelfaldne Banner
Kun mod Stjernerne kan flye.

B. S. INGEMANN.

HANS EGEDE.

.....

Et helligt Kors staaer høit i Nord,
Hvor ingen Sangfugl bygger;
I Snee det staaer, paa frosne Jord,
Og langt fra Løvsal – Skygger,
Har Lyset døde Jord forladt,
Og iisner Himlen i sin Nat,
Hvor haabløs Sjælen gyser;
Fra Bjergene af evig Iis
Henpeger mod Guds Paradiis
Det Kors ved Nat og lyser.

Med Glands fra Livets Morgenland
I Døddens Midnatszone
Det viser Vei fra Hvalens Strand
Til Palmeskovens Krone;
Og Öiet, blindt af evig Snee,
Kan Livets grønne Træ dog see,
Hvorom Guds Engle knæle:
Og gjennem Gravene af Iis
Gaae haabfuld til Guds Paradiis
Med Tro de frelste Sjæle.

Hvo plantede saa høit i Nord
Den Green fra Edens Have?
Hvo bar den tro i Hvalens Spor
Henover Dybets Grave?
Iispolens Søn, Hvo gav dig Fred?
Ei steeg en Engel til dig ned:
Gud en Apostel sendte:
I Mulm han saae et Folk forladt
Ham Aanden viste Dag og Nat
Den Vei, kun Døde kjendte.

Og ei han havde Rast og Ro;
Den Vei han maatte følge,
Gik den saa over Dødens Bro
Og Fjeld af frosne Bølge.
Ham fulgte Børn og trofast Viv,
I Herrens Haand han gav sit Liv;
Men Aanden ham ledsaged.
Den bar ham over store Grav,
Og fjernt i kolde Midnatshav
Han dunkle Kyst opdaged.

I Nat foer blodige Harpun
Mod Hval ved røde Strande;
Paa Kysten stod et Freds-Paulun
Med Lys fra fjerne Lande.
Der hjalp en kjærlig Haand i Nød,
Der lød en salig Trøst i Død,
Der Guds Apostel boede;
Did tyede hver bedrøvet Sjæl
Til Lysets og til Livets Væld,
Og haabed, elsked, troede.

Hos Gud nu den Apostel boer;
Hans Sjæl Christ evig glæde!
Hans Mindeqvad høit over Jord
Forløste Sjæle qvæde.
Hans Bautasteen er Korset hist,
Som leder til den Herre Christ,
Hvor iisnet Sjælen gyser;
Fra Bjergene af evig Iis
Det peger mod Guds Paradiis
Og gjennem Natten lyser.

B. S. INGEMANN.

v. WESTEN.

.....

Hvide Blomst! hvorfor saa bly
Staaer du hist i Sneens Ly
Oppe under Polen?
Hvorfor i den vilde Örk
Under Klippen kold og mørk?
Løft dig op mod Solen!

Mildelig du smiler Nei!
Just i Mørket var din Vei;
Skjøndt en Mørkets Fiende.
Just ved Nordens kolde Barm;
Skjøndt i eget Hjerte varm
Blodet monne rinde.

Derfor udi Mørkets Hjem
Lyset fra Jerusalem
Lod du venligt gløde;
Og med Ild af Sydens Sol
Nordens iisbedækte Pol
Kjerlig du optøede.

Du fra Hjem og Fædreland
Til en vild og fremmed Strand
Vandred ufortrøden;
Derfor som et Nordlys skal
Du paa Nordens Himmelhald
Skinne efter Döden.

Hvide Blomst! hvorfor saa bly?
Løft dig op mod høien Sky!
Lad dig Solen skue!
Hvad du virked, hvad du leed,
Tegnet staaer i Evighed
Med uslukket Lue.

S. S. BLICHER.

SCHIELDERUP.

.....

Stolte Laurbærtræ! som byder
Helten dine Løv, og Issen pryder,
Der omstraaledes af Seirens Glands;
Staae kun urørt! dennesinde
Kan jeg uden dine Blade binde
Ærens uforvisnelige Krands.

Men af dig, du Skovens Konge!
Dine grønne Blade evig unge
Vil jeg plukke, gamle danske Eeg!
Sødt bevæget vil jeg vinde
Dem omkring den ædle danske Tinde,
Som — ak! længe — var i Graven bleeg.

Schielderup! — hør! Harpen klinger
Som bevæget af usete Vinger —
Ædle Schielderup! er det din Aand?
Engel udi Himmerige!
Hører du de Toner, som opstige
Fra en uforklaret Bardes Haand?

Kan du skue fra det Høie
Taarerne, som af et jordisk Öie
Vælde frem i overjordisk Lyst?
Salige! kan du fornemme
I dit Paradis den Glædestemme,
Som udbryder af et dødligt Bryst?

Hvor den sorte Mand maae bukke
Under hvide Bødlers Aag, og sukke
For han Lyset kun til Trældom saae;
Hvor de lænkebundne Hænder
Han forgjæves til Tyrannen vender,
Der ham slæber over Bølgen blaae:

Der i hine Smertens Egne —
Lever end velsignet allevegne
Mindet om den ædle blanke Mand;
Denne blodbestænkte Slette
Skal i Evigheder ei forgjætte
Navnet af din Søn, o Fødeland!

Som en Guddom fra sin Himmel
Steeg han ned blant arme Slavers Vrimmel,
Sankede dem til sin Faderbarm.
Uden Lænke har han bundet
Örkens Søn, og uden Sværdslag vundet
Ufordunklet Sejerherrenavn.

Seierherre over Hjerter!
Ei af Blod den mindste Draabe sværter
Din Erobrings ætherrene Glands.
Taarerne, din Haand har stilled,
Taarerne, som ved din Baare trilled,
Ere Perler i din Hæderskrands.

Frygter ei, at Skjalden higer
Efter Sølv og Guld for hyklet Smiger;
Schielderup er længe i sin Grav.
Intet Monument sig reiser,
Ingen prægtig Marmorstøtte kneiser
Over hans nedlagte Vandringstav.

Men en ærlig Bardes Stemme
Skal igjennem mange Slægter gjemme
Mindet om din Søn, mit Fødeland!
Slavekysten har hans Bene;
Disse Runer paa hans Bautastene
Ristes her paa gamle Danmarks Strand.

S. S. BLICHER.

HOLBERG.

.....

Ingen Himmelstorm paa Fjeldet
Intet Zefyrpust ved Kildevældet
Toner Ludvig Holbergs Sang;
Ei til Kamp han vækker Helte,
Intet Pigehjerte vil han smelte;
Fryder dog med munter Klang!

Mangen Skjald i Östen synger,
Samler Ynglinge- og Pige-Klynger
Om sit skjønne Eventyr.
Under Myrther, under Palmer
Nu ved Elskovssange, nu ved Psalmer
Natten kommer, Natten flyer.

Orgel, Harpe, Luth og Zither
Udi Templet — ved den Skjønnes Gitter
Klinge i det varme Syd.
Trubadurers faure Skare
Synger Heltenes og Hjertets Fare —
Vækker Sorg, og vækker Fryd.

Vildt og vældigen som Blæsten
Bruse i det taagefulde Vesten
Bardens Toner som et Hav;
Og, skjøndt krystet Hjertet gyser,
Gjennem Taagerne en Himmel lyser
Aabnet ved hans Tryllestav.

Saa i Vesten, Syden, Östen
Ryster, rører, smelter Sangerrøsten
Som i Hytte, saa i Hald.
Mens hvert Folkefærd paa Jorden
Priser sine — prise her i Norden
Vi Thalias Kongeskjald.

Rige Gaver Himlen vilde
Skjenke flere — dig en bundløs Kilde
Af de Gaver, Færre fik:
Uden Had og Vredes Flamme
Daarlighed og Last at ramme
Med Satirens sikkre Stik.

Flere høiere sig svinge,
Skue dybt, og — ofte ak! nedbringe
Dybt i Hjertet Sorgens Piil;
Men kun Færre blev det givet,
Dybt og klart at skue ind i Livet,
Og at skue dog med Smiil.

Roes din Butler, stolte Britte!
Og med Rette; dog maa jeg dig fritte:
Hvi gavst du ham Steen for Brød?
Butler sang, og Charles skoggred,
Folket klappede, og Hoffet logred —
Skjalden døde Hungrens Død.

Faa paa Jorderige fandtes
O Espanna! som din Sol Cervantes,
Der din tykke Taage brød;
Dog bedækt med Slaveklæder
I sin Hytte uden Brød og Hæder
Døde Skjalden Butlers Død.

Danmark! du en Holberg finder;
Som Cervantes, Butler overvinder
Med sit Snilles stærke Magt.
Holberg! dig et Danmark lønner,
Dig i Live have Danmarks Sønner
Roes og Guld til Offer bragt.

Hav kun din Homer, Hellene!
Hav, Britannia, din William ene!
Hver foruden Lige stor;
Ikkun een og uden Mage
Er og Holberg alle Jordens Dage.
Denne ene — han er vor.

Ei om Elskovs søde Smerte,
Ei om Daad, der hæver Heltehjerte
Synger Paarses Skjald;
Rister ingen Bautastene,
Skaber ingen Sorgs og Rædsels Scene
Udi Melpomenes Hald

Men til skyldfrie Lyst og Latter
Vækker Holberg atter os og atter
Med sit Lunes Tryllegreen:
Derfor skal vort Drapa lyde,
Derfor atter vi og atter pryde
Danebardens Bautasteen.

S. S. BLICHER.

EVALD.

.....

Hvor ofte har jeg vandret til din Grav,
I Krogen hist bag Kirken, flad og lav;
Dybt var du sunken alt i Jordens Favn,
End ruged dog en Steen, paa den dit Navn;
Johannes Evald der paa Stenen stod,
Halv vasket ud af Regnens Vinterflod.

Hvor tit gik jeg den stille Grav forbi
Igjennem Kirkegaardens trange Sti,
Og titted gjennem Sprinkelværket ind,
Da randt en hellig Taare paa min Kind;
Thi fra jeg kunde løfte Bog i Haand
Var jeg fortrolig med din Digteraand.

Ak! tænkte jeg, halvvoxen som jeg stod
Ved Gittret, Stenen lige for min Fod:
Hvi har de lagt ham her i denne Krog?
Han skrev jo dog saamangen herlig Bog!
Hvi hviler ei derinde Skjaldens Been
For Altret, bag en snehvid Marmorsteen?

Hvert Aar, som Gud mit Liv veldædig gav,
Jeg vandred fromt og ene til din Grav;
Helst dog, naar ned af Kirkens Linderad
Høstvinden blæste kold det gule Blad;
Naar Solen skjulte sig bag Skyens Slør,
Da tyktes mig: nu er det, som det bør.

Og da jeg ældre blev, da tyktes mig,
At sindrigt her man havde jordet dig:
Ved Issen: Kirken rolig i sin Skye!
Ved Foden: Usselhed i snævre Bye!
Her hellig Kraft og Trøst, hist Sorg og Nød.
Du stodst i Livet, som du laae i Død.

Ja Linden selv her med sin sorte Hud
Seer ved din Grav fuld af Betydning ud;
Thi du var og et Træ af stærk Natur,
Men lænket, haget ved den skumle Muur,
Omklædt af Brædder, at ei Stammens Gang
Kjæk skulde gjøre Mængden Gaden trang.

O Kirke! skjerm ham med din høie Muur,
Yd Blade, Træ! af tarvelig Natur:
Bred ud din Røst, o Orgel! som et Hav,
Og lad den tone over Evalds Grav.
Kald med din Straale frem, o stærke Sol!
Ved Issen mangen lille Martsviol.

Mod Himlen stegsl du, fromme Cedertræ!
Sødt slumre du da nu i Kirkens Læ.
Lad Stenen synke meer alt Aar for Aar,
Dit Navn dog blomstrer i en evig Vaar.
Længst foer den fra sin sørgelige Vraa,
Og funkler nu en Stjerne fra det Blaa.

A. Öhlenschlæger.

TYGE ROTHE.

.....

Der er et Lys, som her i Verden brænder,
Kun Faa det søge — Færre finde det.
Eet Sted det slukkes brat; men atter tænder
Sin Lue paa en anden Jordens Plet.

Snart som en Sol det uomskygget funkler,
Og fryder Jorden med sit klare Skin;
Men snart den skumle Taage det fordunkler,
Det for en Tid i Natten iler ind.

Mod Natten og dens Hære maae det kæmpe;
Dets Stridsmænd ere stærke vel, men faa.
Tit seirer Mørket, og dets Skygger dæmpe
Den Ild, som glimter fra det fjerne Blaa.

De Onde juble, og de Svage bæve;
De troe, at Lyset maae for evig flye;
Men seirende det sig igjen skal hæve,
Og tindre fra den gjennembrudte Skye.

Saa mangen Grandsker efter Lyset higer,
Og skimter det tilsidst bag tykke Damp;
Da — som Erobreren for Kongeriger —
For Lyset kæmper han den ædle Kamp.

Blant dem var ogsaa du, o vise Tænker!
Du elskte Lyset, søgte det og fandt;
Den Mørkets Magt, som Aanden her indskrænker
Med Lysets Magt bekæmped du, og vandt.

Du est opløftet nu fra Jordens Tue,
Og nær det Lys, du fjern har stirret paa:
Dig som en Sol i evig Dag mon lue,
Hvad som en Gnist i Natten her du saae.

S. S. BLICHER.

BIRCKNER.

.....

Der er en Kilde dybt i Jordens Skjød,
Som sine Vande op mod Lyset sender;
En Stund den springer himmelklar og sød,
Men til sit Udspring flux tilbagevender.

Dog ei for stedse gaaer den Kilde hjem;
Den ikkun for en Tid sit Løb omskifter.
Den tørres her, men hist den vælder frem
Med dobbelt Magt af Fjeldets mørke Rivter.

Begjærligt ile Jordens Slægter til
At drikke Sandhed af dens rene Bølge;
Men Mørkets Børn den Kilde standse vil,
Og stræbe den med List og Vold at dølge.

Og smager dem end selv det friske Vand,
De miste dog for andre at bortjage;
Da kæmpes rædsomt der om Kildens Rand,
Og under Kampen synker den tilbage.

Men mangen Ædling hører under Muld
Den ætherrene Vove lifligt suse,
Og graver, som en Bjergmand, efter Guld,
At Kilden kan i Solens Straaler bruse.

Blandt disse var, min giæve Landsmand, Du!
Du tørstede, du ledte, grov saa saare;
Du kæmpede med ufortrøden Hu:
Og frem mod Dagen sprang den rige Aare.

Du aabned Kilden i dit Fædreland,
Og mod dens Fjender vældigt den indhegned.
Du aabned den, men ak! paa Kildens Rand
Du træt og mødig udi Døden segned.

Du Sandheds Lærling — Sandheds Lærer selv!
Gud glæde dig i Sandheds lyse Rige!
Dig rinder hist nu som en vældig Elv
Hvad her du som en Draabe saae opstige.

S. S. BLICHER.

VAHL.

.....

Dækker Graven grønne Urter smaa!
Eders Ven, som elskte Jer saa saare;
Han er død! O ryst fra Himlen blaae
Høje Gran! din tunge Vemodstaare.
Hvide Rose! med det blege Smiil,
Sødt indslyng dig med den friske Røde!
Vinder Eders Krands omkring den Døde!
Duk dit Hoved dybt, og græd, o Piil!

Smaae Violer! hulde Børn! som sødt,
Medens Foraarshimlen venlig lufter,
Under Græsset, svalt og luunt og blødt,
Staaer og seer saa fromt til Gud og dufter;
Samler Eder ved hans Hovedsteen,
Lampen liig, som under Gravens Bue
Brænder for den Dødes trætte Been,
I en dødligblaae, men hellig Lue.

Eders Elsker havde intet Guld,
Uden Zirat var den sorte Tillie.
Gyldne Gyldenlak! vær du da Guld;
Vær du Sølv, du sølverhvide Lillie!
Slyng hans Navn, han var en Blomst som du,
Reen, uskyldig, elskovsfuld og stille;
Kraftig var hans Aand, og from hans Hu.
Hvide Lillie! lad din Taare trille.

Flora! du som hist i Östens Hjem
Har din rigelige Blomsterbolig,
Drag fra Östen, gak fra Graven frem,
Hvor din Ven i Norden slumrer rolig;
I dit Fyldehorn tag Urter med,
Rundt fra alle Jordens grønne Skove;
Strøe dem yppigt paa hans Hvilested,
Smiil og græd, og ønsk ham sødt at sove.

Hædre blidt din Overpræst; hans Villie
Ene var at vorde Flora kjer.
Gud, som klæder Markens sorgfrie Lillie,
Klædte ham, imens han vandred her.
Stille var hans Liv, kun faa ham kjendte,
Skjøndt Europa lydt gjentog hans Navn.
Trofast dog han sin Gudinde tjente.
Flora! tryk din Elsker i din Favn.

Ei til Mennesket, men kun til Eder,
Spæde Blomster! Skjalden sig har vendt,
At hvert Foraar sødt I tilbereder
Eders Ven et herligt Monument.
Eviggrønt, o Vahl! og Granbær vinde
Hver en Vinter om din Urne sig;
Men med Vaaren, Jordens Elskerinde,
Hundredtusind Blomster favne dig!

ØHLENSCHLÆGER.

TODE.

.....

Ligger du her under græsklædte Tue,
Taus i din Hytte du ærlige Skjald?
Føler ei Morgenens varmende Lue,
Hører ei Foraarets venlige Kald?
Du, som saa mangen et Hjerte har glædet,
Glemmes du her i den frydløse Vang?
Du, som for Andre saa ofte har kvædet,
Ligger du nu i din Grav uden Sang?

Har de forglemt dig, de høiere Skjalde,
O du de Glades og Syngendes Ven?
Skal paa din Ligsteen en Taare ei falde?
Skal ubesjungen din Grav synke hen?
Skal da en yngere Skjald fra sin Hede
Ile med Harpen herhid over Hav?
Skal du saa fjernt udi Örkenen lede
Venlige Aand! om et Kvad ved din Grav?
Du, som med Smil og med mildeste Taare
Muntred og trøstede Fremmed og Ven;
Er der da Ingen, som nu paa din Baare
Taber til Gjengjæld en Taare igjen?
Du, som saa tit til den Syge udstrakte
Hjelpende Hænder og kvægende Drik,
Trøsten og Haabet med Livet opvakte —
Var det den Løn, som du døende fik?
Kan I da glemme den venlige Tode?
Ömmeste Læge og muntreste Skjald!
Gladeste Sjæl som i Støvhytte boede —
Glad udi Vraae, som i glimrende Hald!

Hellere o! at jeg kunde forglemme
Sorgen som mørknede Oldingens Aar!
Kvalte før Aldren hans liflige Stemme,
Bøied hans Isse og bleged hans Haar.
Vaarsolen sank udi Efteraars-Stormen,
Mørkt blev det Öie, som blinked saa lyst;
Kummeren laae, som bag Blomsterne Ormen,
Stinged til Døde det frommeste Bryst.
Ak! og du smilte end midt i din Smerte,
Sjælen var stærk i forsmægtende Krop;
Himmelen saae det, du ærlige Hjerte!
Derfor saa hastig den hented dig op,
Og her af Støvet du monne opstige;
Skyldfrie tilbage til Skaberens Haand —
Nu i sin Herligheds evige Rige
Alfader glæde din venlige Aand!

S. S. BLICHER.

QVISTGAARD.

Som naar et Skib paa Vigens stille Vande
Trygt under fuldt udspredte Vinger staaer,
To Hvirvelvinde fra de tvende Lande
Høitbrølende om Skibet sammenslaaer;
De møre Seil og Touge sønderriver:
Afgrundens Rov blant Bølgebjerge driver.

Saa stod du og, o gamle Fædrejord!
Fuldtblomstrende de milde Solskins Dage;
Da monne Kampens Skyer fra Syd og Nord
Mørktvoxende mod dine Kyster drage:
De nærmed sig i taus og lønlig Hast,
Og bragende paa dine Sletter brast.

Saa skummeltyst, saa lumskelig og brat
Kom hiin Forræderflok i Oldtidsdage
Fremlistende den rædselfulde Nat,
Da Odin vinkede ad Leires Krage;
Men alle stod tilsammen fast i Nøden,
Og ingen vilde flye fra Heltedøden.

Hvor — hvor er nu det gamle Mod i Norden?
Naar gjorde Frygten dig, du Danske, bleeg?
Men ak! de flye fra den ukjendte Torden;
De ræddes for den ubevante Leeg:
Opvakte af den lange, tunge Dvale
Forsage de Rolf Krages Sejersdale.

O Kjøgebugt! du som har seet engang
Af Blodestrømme dine Bølger røde,
Da Juuls Kanoner over Gothen sang,
Og vore Fiender flygted eller døde;
O du som saae, hvor udi Damp og Lue
Hvitfeldt foer op til høien Himmelbue.

Skjul dig, o Bugt, imellem dine Høie!
Dæmp nu, dæmp dine Bølgers stolte Brag!
Hyl dig i Mulm fra dine Fjenders Öie!
Gjem udi Nat din lyse Seiersdag!
Rul Taagen over den forhadte Slette!
Lad mig dit Navn evindelig forgjette!

Dog nei! endnu et Glimt — eet Glimt endnu
Lad falde, Danmarks Sol, paa mørke Hede!
Løft dig igjen, løft dig, o Taage! Du
Som skjuler den med dine Vinger brede.
Vær stille, Klage! paa den skumle Vang
Jeg skuer Glands — jeg hører Kæmpegang.

Een triner frem mod røde Krigerrækker,
Eet Bryst — kun eet mod Fienderne er vendt,
Eet Sværd mod tusind Sværde sig udstrækker;
Hvo kæmper, naar det vilde Slag er endt?
Hvo blev tilbage, da de andre fly'de?
Vil han de tætte Kæmperader bryde?

Men han vil døe som sine kjække Fædre
Med Staalet i et uforfærdet Bryst;
I Sværdedans ham tykkes Døden bedre,
End Liv paa Fødelands betvungne Kyst.
Hvor Kugler hyle, og Kartover skralde,
Med Ære vil han stande eller — falde.

Og see! han falder, Slagets sidste Mand,
Midt udi Vrimlen af de stolte Fiender:
Græd, danske Konning! Græd, o Fædreland!
Det bedste Helteblod paa Valen rinder.
Han, som allene udi Striden stod,
Ak! det var Qvistgaard, danske Kæmpe god!

Som høien Eeg, der ene var tilbage
Fra mange Storme paa sin Bjergetop —
Lynflammer knittre, Tordenbolte brage —
End kneiser den mod Himmelbuen op:
Da gaber Skyen, Tordenhamren knuser —
Orkanen over Egens Sted henbruser.

Som naar et Sikb paa Uveirs hvide Hav
Det brede Bryst mod tusind Storme byder,
Høitspringende hen paa sin aabne Grav
De stærke Bølgers krumme Rygge bryder:
Omsider synker det i Dybets Huler —
Ustandset over Havet Stormen kuler.

Saa stod du, og saa stred du, Søn af Helte!
Saa faldt du under Seierhærens Magt;
En Skye af Fjender over dig mon vælte,
Før du, o Kæmpe! est til Jorden lagt:
Den stærke Fjende haver Marken vunden;
Men du har Heltenavn og Ære funden.

Hvor alle springe smilende i Faren
Hvor Kæmpehoben stander fast og tæt,
Blant kjække Mænd og midt i Seierskaren —
Der ganger Dandsen lystelig og let;
Men ei at blegne mellem rædde Sjæle,
Det haver Roes og evigt Eftermæle.

S. S. BLICHER.

PRINDS CHRISTIAN

AF

AUGUSTENBORG.

.....

Mit Öie vandred mellem Norrigs Fjelde
Og søgde de forgangne Tiders Spor.
Jeg saae, og see! der stod i herlig Vælde
En Broder til de Ypperste i Nord;
Med løftet Sværd jeg saae den Djærve staae,
Og Glædens Taarer randt paa mine Kinder,
Udfoldede de gamle Tider laae,
Og levende sig rørde alle Minder.

Paa Kampens Dag han havde Staal om Bryst,
Men aldrig køled det hans varme Hjerte,
Hans Mænd ham fulgde som til Leeg og Lyst,
Og han dem ei forlod i deres Smerte;
Thi han, som stod i Vaabengny saa haard,
Medlidende ved Jammerleiet stædtes,
Med Taarer svaled han de hede Saar,
Og tappre Nordmand i sin Smerte glædtes.

Dog, hvi vil jeg med svage Røst gjentage,
Hvad Norrigs Fjelde skal til sidste Dage
Forkynde høit igjennem Slægters Rad?
Lad dem fortælle det til alle Lande,
Hvordan de saae den bolde Kjæmpe stande,
Naar Fjenden han tillaved røde Bad!
Lad dem fortælle, hvor den Gjæve laae,
Naar Bolstret han ombyttede med Straae!
Lad dem gjentage, hvad hans Mænd dem bød,
Naar glad med dem han deelte Brød og Nød!
Lad dem det sige, saa det høit kan runge!
Jeg veed det vist, dem fattes aldrig Tunge,
Saalænge de i Favnen eie Mænd.

De tale, hør! sig hæver stærke Lyd,
Og over Danmarks Sletter høit det gjalder;
Men ak den Røst forkynder ikke Fryd,
Thi huul den er som Skriget over Balder.
Hvad er det, ak! har atter Lokes Haand
Da Öst for Valhal fundet lumske Vaand,
Og dermed atter viet ind til Baalet
Det stærke Bryst, som kunde trodse Staalet.
Ak nei, det er ei om de døde Guder
Der mæles sørgelig i stærke Døn,
For Norden det en større Sorg bebuder,
Det taler om en falden Askurs Søn,
Men, ak! om Een der var i unge Alder
Saa elsket som det gamle Nordens Balder.
I Kongeborgen rinder selv en Taare;
Thi Christian ligger paa den sorte Baare:
Hans Broder græder, og det hele Nord,
Hvor nordisk Aand i rene Tempel bo'r,
Forstummende, kun taler gjennem Taarer.

Sørger, græder, Mænd i Nord!
Skammer Eder ei ved Taaren!
I har hørt de tunge Ord:
Christian ligger kold paa Baare
Grønne Kvist i gamle Træ
Podet blev til Frugt og Læ,
Ak! men, den er nu henvisnet.

Naar en Drot af Kæmpeæt
Har sig rørt i al sin Vælde,
Og i Høi nedsynker træt
Af Bedrifter og af Ælde;
Glædelig er Skjaldens Id;
Thi som den fuldendte Tid
Han sin Helt forklaret skuer.

Men ak! naar kun Skjalden saae,
Mat belyst af Kraftens Stjerne,
Hans Bedrifter hvor de laae
Dulgt i Fremtids mørke Fjerne;

Da er sorrigfuldt hans Kald,
Naar han ved sin Kjæmpes Fald
Vemodsfuld maae Strængen røre.

End det ei var Himlens Raad
At opvække det som sover,
Derfor ei uvordne Daad
Han til Lys at drage vover;
Smerte er kun Harpens Klang
Og et Suk hans Mindesang,
Hvem tør trættes med den Høie!

Upsals grumme Gudehær!
Over dig maae Skjalden klage,
Dine Goders Offersværd
Styred du i gamle Dage
Avindsyg mod Domalds Bryst,
Og paa Altret du med Lyst
Altid skued Drotteblodet.

Ingen Kongeslægt saa god
Siddet har paa Upsals Trone,
Den jo maatte dig med Blod
Af sin ypperste forsone;
Yngve, Folke, Bonde, Skjold,
Eie hver en Ætmand bold,
Som du dig til Offer kaared.

Atter lød dit onde Bud,
Thi hos dig er ingen Naade,
Du nedslaaer hver Helt saa prud,
Ene vil du Landet raade.
Sørgende ved Liig vi staae,
Men for vist tør Skjalden spaae:
Dette Offer var det sidste.

Norrig, du som Helten knuged
I din Kjæmpefavn med Lyst,
Du hvis Jord hans Taarer suged,
Da han sled sig fra dit Bryst,

Hult din Elveharpe bruser,
Over Fjeldet Stormen suser,
Og forkynder høit din Sorg.

Sømmelig er dybe Smerte
I den Dødes eget Hjem,
Og han bygged i dit Hjerte,
Vel maae Taarer vælde frem;
Men ifald du Skjaldens Stemme
I din Vaande kan fornemme,
Skal den lindre vist din Kval.

Nu Valkyrien dig gav
Hvad dig Nornen bød forsage,
Der han sank i mørken Grav,
Sank han i din Favn tilbage.
Evig han tilhører dig,
Sverrig har hans Blod og Liig,
Du hans Daad og milde Taarer.

Men Christian! ak, er dette kolde Liig,
Som ligger der saa farveløst og stille,
Er det den bolde Kjæmpe, er det dig?
Hvad kunde saa dig selv fra dig adskille?
Ak! det var Hel, som med sin Aandes Gift
Bortpustede den lyse Livets Farve,
I dig hun kvalte mangen stor Bedrift,
Og kvalte Kjæmpe mener hun at arve.
Dog nei, Du Herlige, thi ikke dig
Det var, som blev til dette kolde Liig;
De onde Magter kunde Blodet svale,
Og drage dig fra Livets lyse Tind
Til Porten ned for Helas mørke Sale,
Men aldrig gik du gjennem Porten ind.
Du kasted flux hvad ei dig kunde følge,
Og gik til Valhal gjennem Broderfavn,
Og naar du skuer over Tidens Bølge,
Da seer du skinnende dit høie Navn.
For gamle Christians Brøde at forsone,
Forsaged du en føie Stund dit Navn,

Dit Fædrenavn, omhvalvt af Nordens Krone,
Og dybt du følte underlige Savn.
Forundrede vi stod, og ingen kunde
Den høie Nornes skjulte Raad udgrunde,
Nu klart det blev, den vise Askens Mø
Hun vilde ei at Christian skulde dø,
Da Sverrigs Karl nedsank i mørke Grav,
Dit Hædersnavn hun atter mild dig gav,
Og at enhver maa troe mit Ord er sandt,
Du sank for dem, som Christian overvandt.

GRUNDTVIG.

VILLEMOES.

.....

Kommer hid, I Piger smaae!
Strængen vil jeg røre,
Taarer skal i Öiet staae,
Naar min Sang I høre;
Om saa bold en Ungersvend,
Alle fagre Pigers Ven,
Sørgelig jeg sjunger.

Vaaren er nu kommet nær,
Dagene sig længe,
Vaaren har I Piger kjær,
Blomster groe i Enge;
Dog I skal i sene Aar
Mindes at I saae en Vaar
Med bedrøvet Öie.

Ak! thi før sig op af Jord
Blomsten kunde trænge, —
Falmede en Blomst i Nord,
Som skal mindes længe:
Villemoes var Blomstens Navn,
Og ei glemmes tunge Savn
Midt i Blomsterflokken.

Han var Dreng, men stod som Mand,
Medens I var spæde,
Staae og slaae for Fædreland
Var den Unges Glæde;

Strømmen gaaer mod Kjøbenhavn,
Kongedyb er Strømmens Navn,
Der blev Helten viet.

Drengen voxte op til Mand,
Barnlig dog i Sinde,
Maatte han paa Sø og Land
Alle Hjerter vinde:
Sømænd bare ham paa Haand,
Og den fagre Lilievaand
Gav ham sin at kysse.

Gjerne han paa Haand og Mund
Hende kysse vilde,
Lod sig og en liden Stund
Vel i Snarer hilde!
Men han var og blev en Mand,
Kjæk han drog til fremmed Land
Manddoms Værk at øve.

Sælsomt i hans Aand det lød:
Hører Du, det dønner!
Dannemark er stædt i Nød,
Kalder sine Sønner.
Og som gamle Danmarks Søn
Fløi han mod det høie Døn,
Fædreland at værge.

Ak! Den Gjæve kom, og saae
Fædrelandet bløde,
Hvor de stolte Snekker laae,
Var saa tomt og øde;
Disse Snekker var hans Hjem,
Han opvoxed mellem dem,
Stred i deres Skygge.

Dertil var fra Hedenold
Hid til sidste Dage
Disse Snekker Danmarks Vold,
Vold foruden Mage;

Sorg og Harm i Heltens Sind
Maatte da vel gange ind,
Følge ham til Graven.

Vinter leed og Isen brast,
Over brede Vande,
Kristian med sin høie Mast
Lod fra Norrig stande,
Helten stod saa rørt i Sind,
Store Taarer faldt paa Kind,
Der han Snekken skued.

Kjære Snekke, hilset vær!
Saa tog han til Orde,
Sømmelig er vist din Færd —
Med de høie Borde;
Ak! men det er Hjertesorg,
At kun af den stolte Borg
Staaer et enligt Kammer.

Høie Magter, I som slog
Dannemark med Jammer,
Lad mig til min Afgang dog
Boe i dette Kammer!
Men skal ogsaa det forgaae,
Lad mig først da Bane faae
Paa dets røde Tilje!

Snekken seiled under Ö,
Kjæmper var omborde,
Vikinger laae trindt paa Sø,
Dog den seile torde.
Vikinger sig flokked brat,
Leired sig i dunkle Nat
Om den prude Snekke.

Hist i Nord gaaer Odden ud
Mellem høie Bølger,
Der blev Døn af stærke Skud,
Kristian ei sig dølger;

Men som gamle Kristian
Staaer han fast paa danske Strand,
Skjøndt hans Blod udrinder.

Bretlands Viking, har du Mod
Til med mig at sande,
At Du maatte give Bod
Til de danske Vande,
Bod til gamle Dannebrog,
Som du nys uheiset tog
Med saa ringe Møie?

Snart ei saaes meer dit Flag,
Om for dine Skibe,
Hvad du gav for Kristians Vrag,
Prisen skulde blive;
Ringe blev paa Hav din Roes,
Om du fandt en Villemoes,
Paa hvert Skib du borded.

Villemoes! du maatte gaae
Andet Hjem at finde,
Taarer i vort Öie staae,
Men de tør ei rinde;
Ak! thi vilde vi, at Du
Skulde vanke her endnu,
Kristian overleve?

Herren var det, som til sig
Kaldte Livets Flammer,
Ved hans Tempel til dit Liig
Lave vi et Kammer,
Over dine Kjæmpebeen
Reise vi en Bautasteen,
Give Stenen Mæle.

Hører det, I Piger smaae!
I maae ikke græde,
Men naar over Eng I gaae
Mellem Vaarens Spæde,

Binder da af dem en Krands,
Parrer Blomsterne med Sands
Til den Faldnes Ære!

Hvis det rørte Hjertes Sang
Hjertet røre kunde,
Sjunger den da Mangengang
I de stille Lunde;
Sjunger den ved breden Strand,
Naar hen over hviden Sand
Voven sagte triller!

GRUNDTVIG.

HOLM.

.....

Løft dit Hoved, Dovrefjeld!
See mod Søen ud!
Paa din mørke Bølge
Seiler med sit Helteføl ge
Havets yngste Brud.

Skjoldmøe er hun faur og prud
Af din Æt, o Dan!
Hun med stærke Vinger
Sig om dine Kyster svinger,
Norges trygge Land!

Natten gaaer fra Östen frem,
Mørket synker ned;
Ingen Stjerner tindre,
Skyer Maanens Straaler hindre:
Taus er Nordhavs Bred.

Lumske Havmand skyder sig
Gjennem Havets Bryst —
Kom fra Dovres Tinde,
Kom med Fart, I Nordenvinde!
Jag ham fra vor Kyst!

Havmand kommer listende
Blant troløse Skjær;
Nu er Strid ivente,
Sejer eller Død at hente —
Skjoldmøe, drag dit Sværd!

Det er lyst paa Nattens Hav,
Bølgen skinner rød;
Under Lyn og Torden
Brænder Himlen, ryster Jorden;
Det er Kæmpers Død.

Kuglen kom — din ranke Mast
Er paa Bølgen lagt;
Jernets Vælde knuser,
Ind ad Gabet Vandet bruser
Med sin Overmagt.

Ilden flaggrer høit i Skye;
Fra det hede Baal
Møens Brudgom springer;
Og mod høie Havmand svinger
Dødens tunge Staal.

Stræb, du djerve danske Helt!
Nu er Hævnens Stund!
Gjennemboer hans Sider,
At han sønderknuset glider
Ned til dybe Bund!

Ak! hvi kom du nu, o Vind!
Du est Fiendens Trøst!
Snart var Seiren vundet,
Gjennem Ild og Blod var fundet
Veien til hans Bryst.

Dog, o Møe! du saae hans Flugt
I din Æres Stund,
Før med danske Helte
Du i blodig Favn maa vælte
Dig til Havets Bund.

Saa hav Tak, du Heltehær!
Herlig var din Død!
Bølgen er din Bolig,
Men du sover sødt og rolig
I Najadens Skjød.

Græd ei, Kvinde, for din Søn!
Ei for Hosbond kjær!
Slig en Død med Ære
Under Kamp og Sejr maae være
Meer end Livet værd.

O! men græd for ham, som her
Skilles fra sin Møe!
Hun i Bølgen dukker,
Han tilbage staaer, og sukker,
Paa den grumme Søe.

Græd for Holm, den danske Helt!
At paa Kampens Dag
Døden ham ei rækker,
Og med Buhl i Dybet trækker
Paa Najadens Vrag!

Skjult i Taager og i Storm
Kommer Døden bag:
Værgeløs han blegner,
Og i troløs Afgrund segner
Uden Sværdeslag.

S. S. BLICHER.

BUHL.

.....

Glat var din Kind, da førstegang
Du ind i Kæmperækken sprang;
Da mellem Mænd en Dreng du stod,
Og offrede dit unge Blod;
Da uforfærdet udi Dampen
Du viedes til Heltekampen.

Glat var din Kind, da førstegang
I Kuglers Hviin og Sværdes Klang
Dødsenglen foer forbi dit Bryst
Med huul og rædsom Tordenrøst;
Da førstegang du maatte bløde
Udi det vrede Heltemøde.

Glat var din Kind, da førstegang
Du Sværdet over Fienden svang,
Da Kuglen kom og rev din Arm,
Du Gjæve! fra din unge Barm;
Da udi Ilden ufortrøden
Du hærded dig til Heltedøden.

Høit var dit Mod, da andengang
Du ind i Kæmpedansen sprang,
Da ene paa blodrøde Dæk
Du standed — Seierherrens Skræk;
Da lige freidig udi Nøden
Du smilende udæsked Døden.

Høit var dit Mod, da andengang
Du over dine Brødre svang
Mod Overmagt din Kæmpearm,
Mod Døden bød din kjække Barm;
Da, som i Storm en Eeg i Dalen,
Du ene stod og stred paa Valen.

Høit var dit Mod, da andengang
Du gjorde Britten Veien trang,
Da svag af Kræfter, stærk af Aand
Du vristed Byttet af hans Haand;
Da værgeløs, men uforfærdet
Du ene stod og mødte Sværdet.

Ild var din Sjæl, da sidstegang
I Kampen søndersplittet hang,
O Dannebrog! dit stolte Flag

Paa din den sidste Hædersdag,
Hvor du, o Buhl! i Lyn og Torden
Gik til dit Valhal over Jorden.

Ild var din Sjæl, da sidstegang
Du Staalet over Fjenden svang,
Da Luen om dit blege Liig
Med Bølgen stred; men Aanden sig
Svang did, hvor mellem Verdens Poler
Det lyse Stjernebælte straaler.

Ild var din Sjæl, da sidstegang
Du under Kuglers hule Sang
Paa Danskes Vei til Roes og Magt,
Sortladne Hav! har Døden smagt.
Til Himlen har du dig opsvunget:
Nu Buhl! nu er dit Drapa sunget!

Saa skal din unge Slægt, o Dan!
Til Heltedød for Fødeland,
Som Buhl hiin danske Kæmpe god,
Indvies aarle med sit Blod,
Og mandelig og uforfærdet
Slaae, eller falde under Sværdet.

S. S. BLICHER.